

**biblioteca
Josep Jardí**

Escola Santa Perpètua
Escola Santiga
Escola Bernat de Mogoda
Escola La Florida
Institut Estela Ibèrica
Institut Rovira-Forns

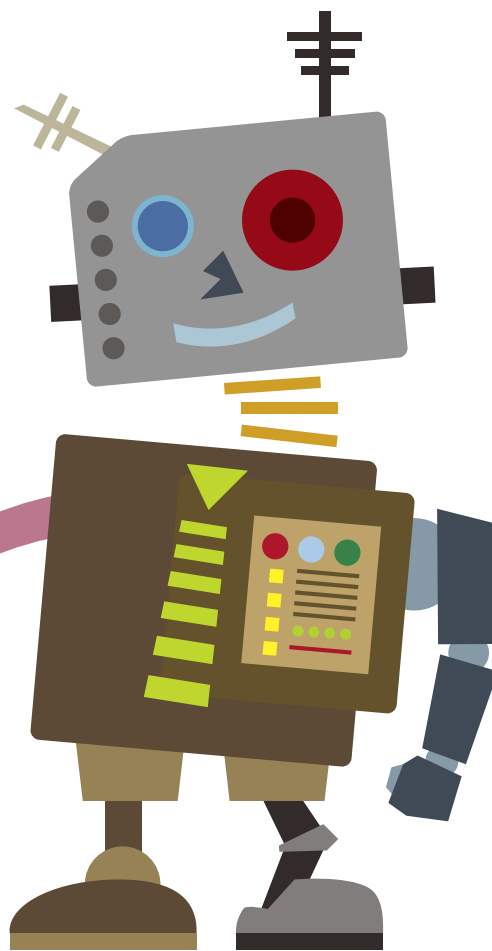
AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA
Cultura

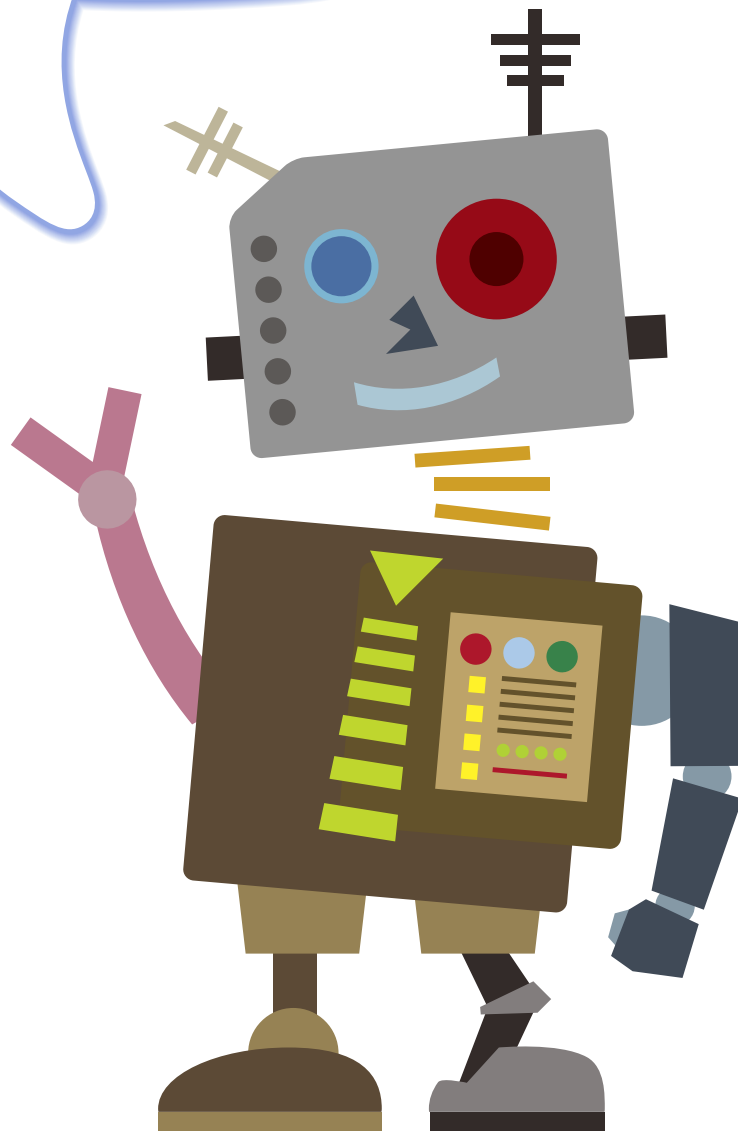
**Diputació
Barcelona**

joves autors

2012

HOLA!!!

presentació

Benvolgut/uda,

Tens a les teves mans la revista *Joves Autors*, resultat de la col·laboració del Grup de Treball de Biblioteques Escolars format per les escoles **La Florida**, **Bernat de Mogoda**, **Santa Perpètua i Santiga**; els instituts **Estela Ibèrica** i **Rovira-Forns**, i la **Biblioteca Pública Josep Jardí**. Amb ella, volem donar la visibilitat que correspon als joves autors de Santa Perpètua de Mogoda.

Escriure, realitzar qualsevol creació, és un fet que no ha de passar desapercebut. És per això que, el fruit d'un moment d'inspiració, de treball individual o col·lectiu, ha quedat reflectit en aquesta revista. Els textos que hi trobareu van ser escrits per alumnes dels diferents centres participants, amb motiu de la diada de Sant Jordi d'aquest any 2012. Us recordem que el 1995 la diada de Sant Jordi es va instituir com a Dia Internacional del Llibre a tot el món, amb l'objectiu de promoure la lectura.

Les biblioteques, tant les públiques com les escolars, es nodreixen de llibres escrits per persones que, com els creadors que aquí us presentem, escriuen per a ells i per als altres. Però per a nosaltres, els autors que ocupen aquestes pàgines tenen dues característiques que els fan més interessants que la resta: són propers i són el nostre futur.

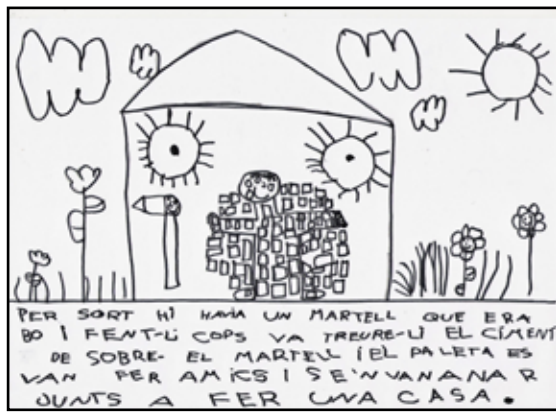
En aquest sentit, la publicació que ara llegireu, és la primera del que esperem que sigui una llarga col·lecció. El nostre objectiu és que serveixi per a motivar els futurs escriptors, així com per a fer gaudir a la resta de perpetuenques i perpetuencs de les seves obres.

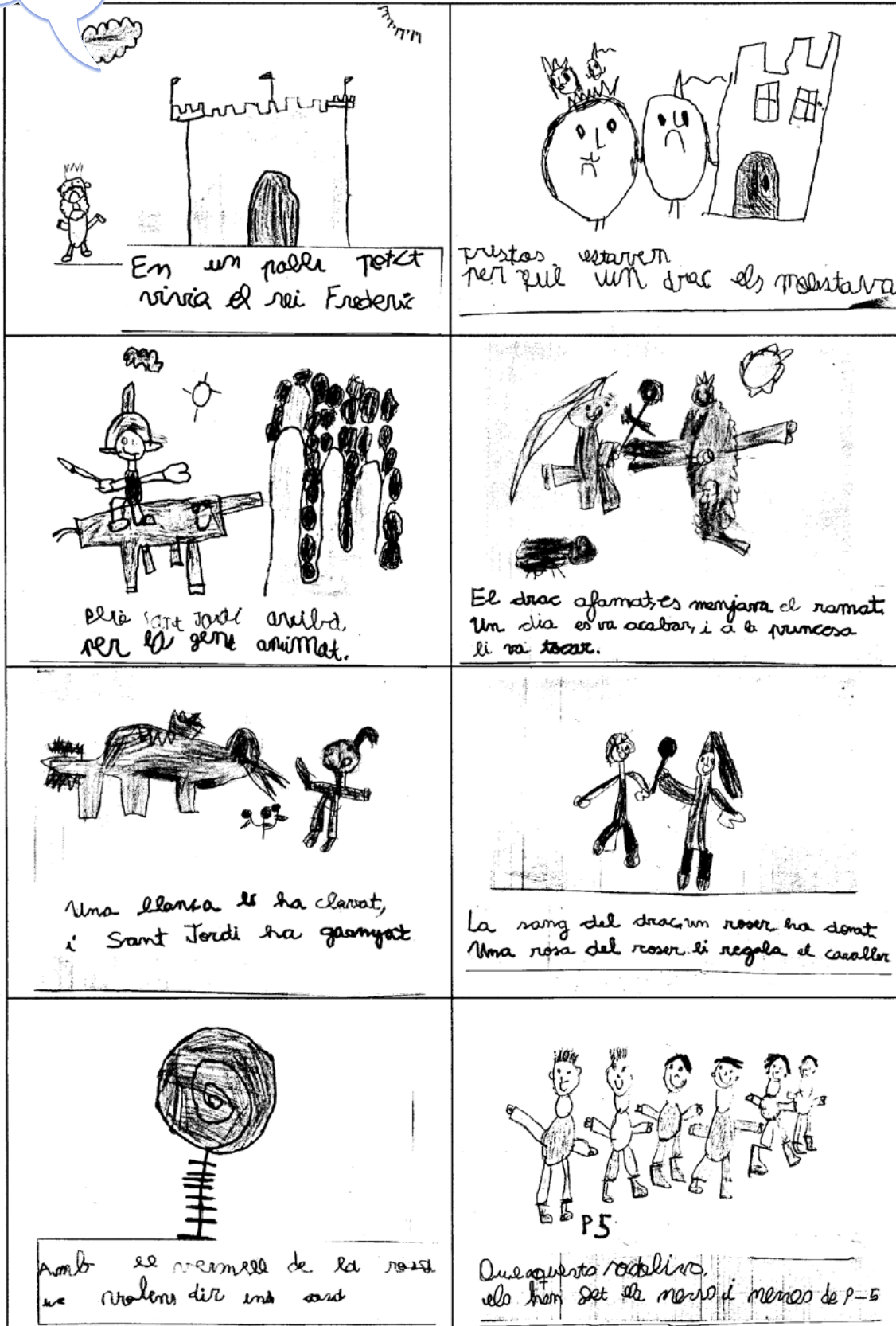
I finalment, des del Grup de Treball de Biblioteques Escolars, us volem animar a visitar i a utilitzar les biblioteques que teniu al vostre abast. Són un tresor que no podeu desaprofitar.

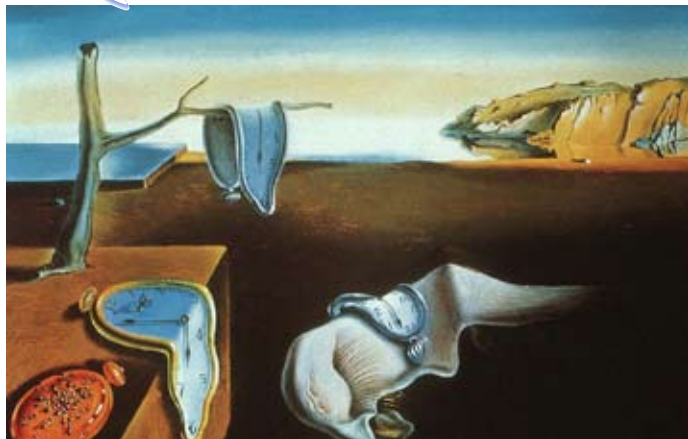
Tots els mesos i mesos de
l'escola Bernat de Mogoda
hem fet un llibre gegant
de la llegenda de Sant Jordi.

El Joan i el
martell màgic

DESCRIPCIÓ DEL QUADRE *LA PERSISTÈNCIA DE LA MEMÒRIA DE DALÍ*

És un quadre, ens creiem que és de Salvador Dalí perquè aquest quadre està ple de rellotges i a ell li agradava molt pintar-los ja que li recordaven a un formatge que un dia es va menjar i els pintava amb formes divertides.

A més, hi ha coses molt estranyes i això també ens fa pensar que sigui d'aquest pintor, ja que Dalí pintava somnis estranys, tant les coses que li agradaven com les que no.

Els somnis sovint són estranys i costa entendre'ls, per això els seus quadres com aquest són estranys.

Al quadre hi ha moltes coses com ara:

Formigues i un arbre.

Un rellotge al revés.

Un rellotge taronja.

Un ull i pestanyes.

Un mirall.

Una taula.

Una muntanya groga.

Una escultura amagada.

Aigua.

...

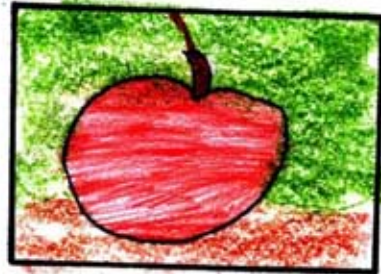
El cel és de molts colors: blanc, blau, verd i groc.

Creiem que està pintat amb pintura i pinzell i no ens agrada a tots els nens i nenes de la classe.

Nom: Claudia

Endevina, endevinalla...

Som de la mateixa família,
totes tenim el mateix nom,
només canviem de cognom i color.
Per cuinar-ens fan servir i
per pastres em pots escollir.
Qui sóc?

Nom: Marc

Endevina, endevinalla...

El cel i la terra s'uniran
hi omada i els núvols
s'envedaran. Vagis on vagis
sempre els veuràs per
molt que caminis mai hi
arribaràs. Què és?

Té una teloma aliat
Sempre va molt
protegit, és com un
superheroe i porta
un casall

Sant Jordi

Madamadou

Es perillos
Treu foc per la boca
Té ales grans
Té molta gana
Té escames
Què és?

Drac

dandio i Falan

Soé un vestit molt
valent perquè no
deixoque mori la gent .
Què soé?

Una armadura

PINTORS: DALÍ

Dalí era un gran artista.
Pintava la seva imaginació
La Gala era la seva musa
Junts... quina diversió!

Menjava magranes i també pintava.
Tots els colors li agradaven,
La paleta i el pizell l'ajudaven.

DESCRIPCIÓ DEL QUADRE NUMBER-8 DE P.J.POLLOCK

Hem observat el quadre number-8 i el primer que hem vist són: taques i regallims de diferents colors i formes .

Aquesta pintura ens inspira un bosc, flors, un arbre, branques, un ànec, l'ala d'una papallona, un dofi, la via d'un tren, un edifici molt alt i fins i tot l'espai.

Per a pintar aquest quadre en Pollock ha fet servir pintura tèmpera i acrílica. Els colors que ha utilitzat en el number-8 són: el gris, el vermell, el negre, el blanc, el groc i el taronja.

Ens sembla que Pollock quan va pintar aquest quadre estava content, enfadat, nerviós o orgullós.

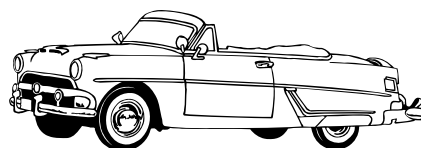
EL PRESIDENT PETIT

Hi havia una vegada un nen de disset anys que era el president d'Amèrica. I aquell nen es deia Manel.

El Manel un dia va sortir al balcó i va veure a tota la gent conduint. Els va envejar. Aleshores li va preguntar a la seva assistent, o sigui a la seva mare, si podia aplicar noves lleis. Ella va dir que si, però el poble ho havia de votar. El Manel va proposar una reunió amb tot el poble. El poble va anar-hi i es va preguntar perquè l'havien convocat. Llavors entrà el Manel i començà a parlar. Els va explicar que volia introduir una nova llei. Consistia en que els nens de menys de divuit anys podien conduir i els de més de divuit anys no podien. Al cap d'una setmana el poble, a contra cor, ho va acceptar.

Al cap d'un any, el Manel anava conduint quan el va parar la policia. Li van dir que ensenyés el carnet de conduir. El Manel estava preocupat. El policia li va explicar que no podia conduir. Ell li va preguntar perquè. I el policia li va respondre que era il·legal. La llei diu que només poden conduir els menors de divuit anys.

Al cap d'un dia, el Manel va denegar la llei que havia fet. Però quan va sortir al balcó per anunciar-ho allò era un desert.

DESCRIPCIÓ DEL QUADRE LA NIT ESTELADA DE VAN GOGH

Aquest quadre és un paisatge nocturn de la població d'Arle. Per la lluminositat, podria ser a primera hora del matí.

Està pintat a l'oli. Les pinzellades són bastant marcades i ressalten el dibuix.

Els colors predominants són els colors freds: blau fosc, verds i morats. També ha utilitzat el color groc per donar-li més llum.

En primer pla, es veuen dos xiprers bastant alts i amples. Els arbres que hi ha, al fons a la dreta, són bastant més petits i arrodonits que els xiprers. La torre de l'església, molt punxeguda, destaca per sobre de les teulades.

Podem destacar la lluminositat dels estels i dels remolins que s'han format al cel.

Al quadre podem diferenciar clarament dues parts: el cel i la terra. La línia de separació la trobem a les muntanyes del fons.

Aquest quadre va ser pintat, des del sanatori de Saint-Remy on estava internat, durant la primavera de 1889.

La Nit Estelada de Van Gogh em transmet tranquil·litat i tristesa.

M'ha agradat molt la tècnica que ha fet servir Van Gogh en aquesta pintura: pinzellades i traç ben marcats.

SANT JORDI 2012

La lluna

La lluna és al cel,
On brilla un estel,
Cada nit em somriu,
i em fa sentir que estic viu.

La lluna cada nit,
s'aboca al meu llit
la veig per la finestra,
i m'adormo amb un so d'orquestra.

La lluna és al cel,
On és el meu estel?
On és el meu ocell?
On és el meu príncep del castell?

La lluna dorm amb mi,
demà em farà el carní,
la lluna protegeix la nit,
i em diu adéu cada matí.

Autora: Carla Romero Sánchez

UN CAS A FANTASMA

CARNAVAL

Ara arriba Carnaval
això si que és un regal.
Tothom ve disfressat
De l'ofici que li ha tocat.

Uns anaven de cuiners
paletes i mariners
de mags i d'actors
i de jardiniers amb tractors.

Així va acabar la festa
amb molta música i gresca,
amb molts balls divertits
on van ballar fins els petits.

NO TROBO LA SORTIDA

No veig res
No hi ha llums
No sé on és
D'allà surt fum

Hi ha un monstre
No té rostre
És molt lleig
Ah quin fred!

Hi ha una sortida
És allà dalt
Sembla mentida
Ja s'ha acabat.

UN POEMA DE SOMNIS!

L'altra nit vaig tenir un somni
molt intens i ben estrany;
Jo intentava fer un poema,
despertava el meu afany!

Dins el somni vaig trobar
quatre fades i un follet
i tots junts em van cridar:
-Desperta! Que no hi ha temps!

Poc després em van portar
cap a una habitació,
on hi havia un poema
amagat en un racó.

Doncs per fi vaig obrir els ulls,
un poema vaig somiar;
Bona nit, anem a dormir!
Ja no cal més que pensar...

LA VISITA MÉS EMOCIONANT

Hola, sóc el Castell de Mogoda i us explicaré una mica la meua història. Vaig néixer entre els segles XII-XIII. Em vaig quedar a viure al barri de la Mogoda, al sud-est del nucli urbà de Santa Perpètua de la Mogoda, entre la riera de Caldes, la carretera de Caldes i la línia de la RENFE Mollet-el Papiol. Bé com podeu veure explicar on visc és una mica complicat i per això casi mai ho explico, però avui és una excepció.

El meu físic està molt retocat. Durant els meus anys he tingut molts amos que m'han vestit amb els seus estil i el seu gust.

Actualment tinc uns amos que hem cuiden bastant i em porten moltes visites. Us explicaré la meua visita preferida. Aquella va ser la millor de la meua vida.

Venien uns nens d'una escola que no eren d'aquest poble. Em sembla que eren del poble del costat. Però bé anem al gra. D'aquella escola van venir els nens i les nenes de 6è. Es van separar en dues parts. Una és deia classe A i l'altra classe B. La classe A començava la visita per l'interior i la classe B per l'exterior.

Vaig estar una gran estona contemplant la classe A. Es notava molt qui era noi i qui era noia. Les noies estaven totes juntes en un costat i els nois el mateix però al costat oposat de les noies. Això és el que em va cridar l'atenció d'aquesta classe. Durant l'estona que els vaig estar vigilant vaig veure que

les noies estaven molt atentes i es sorprendien molt amb les habitacions grans i amb les decoracions tan delicades de les teles. En canvi els nois només es fixaven de tocar coses. Amb ells hi havia una senyoreta, més gran que ells, que els hi anava dient que pareessin de tocar-ho tot.

Després vaig anar a veure la classe B. La diferència entre classe i classe era increïble! Els nois i les noies estaven junts, parlaven entre ells i tots posaven molta atenció en tot. Aquesta classe en comptes de tenir una dona que els hi anava dient que pareessin. Tenien un home que els deia que baixessin una mica el volum.

Vaig decidir gastar-los una broma. Primer els hi volia fer a la classe A i després a la B.

Quan estaven baixant les escales per sortir a fora i berenar els hi vaig tancar la porta de cop. Tenien molta por i tots els nens i nenes emputjaven junts la porta. Quan van veure que no podien fer res, van pujar cap a dalt. Vaig anar tancant cada porta una a una fins que és quedessin en una sala petita i allà els vaig deixar i me'n vaig anar a fora per veure la classe B.

No m'agradava estar amb la classe B perquè al principi parlaven poc però ara cridaven molt. Es sentien moltes veus barrejades i no s'entenia res. Per això vaig veure que anaven dirigits cap a la capella del segle XIV i vaig tancar-los. Van reaccionar igual que els de la classe A. Van intentar obri la

porta empenyent ben fort però no ho van aconseguir. Els vaig dir amb una veu atterradora:

-Calleu, calleu, com no calleu fins que us torni a avisar ho pagareu ben car! Calleu ! Ha, ha, ha, ha, ha!

Vaig deixar a la classe B amb un silenci a la boca i vaig anar a veure la classe A. Era increïble les noies es parlaven amb els nois i els nois amb les noies. Gràcies a la por que els hi havia fet tancant les portes. Només parlaven d'aquell tema. I com veia que ja tenien comunicació, els vaig deixar sortir.

Seguidament em vaig dirigir cap a la capella i vaig veure que seguien callats i els vaig dir amb la mateixa veu tan atterradora:

-Molt bé heu passat el repte. Ja podeu sortir però com m'assabenti de que seguiu amb aquell volum de veu, un en penedireu. Ha, ha, ha, ha, ha!

I els vaig obrir les portes.

Estava tot 6è a fora jugant junts amb un volum adequat i amb nois i noies.

Més tard van marxar cap a l'escola. Un altre dia va venir una dona que els hi va dir als meus als meus amos que des que van passar pel Castell aquells nens estan molt canviats i que avisaria a totes les escoles perquè vinguessin a visitar el Castell.

Si us ha agradat aquesta història veniu al Castell de Mogoda i la viureu vosaltres mateixos.

Adéu i fins aviat!

LA PRIMAVERA

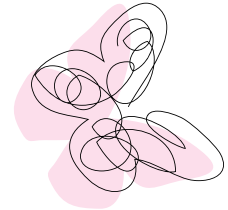
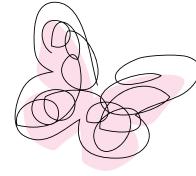
Roses i roselles
fan dels camps meravelles
i la verdor del blat
escampa el mal de cap.

Els rius s'omplen d'aigua
les muntanyes de neu
i després baixen cascades
cascades per tot arreu.

Els arbres s'omplen de fruits
els pins de pinyes
de raïm les vinyes
quedaran plens i no buits.

Els ocellets estan contents
i volen menjant mosquits,
però només quedaran ben tips
els que siguin més valents.

El pagès cavant la terra
contempla l'orticó,
una tempesta s'acosta
però el pagès no té por.

ELS JUGADORS DE FUTBOL PATEIXEN LA CRISIS?

Jo crec que els jugadors de futbol de categoria màxima (1ª Divisió), els que estan els primers en la classificació, no pateixen la crisis.

Els, en els temps que vivim, continuen tenint contractes milionaris, i cobrant primes excessives.

Per mi la crisis, com sempre, la pateixen la classe treballadora, en tots els seus sectors.

És la classe treballadora la que pateix les retallades en tots els àmbits, retallades de sou, retallades en sanitat i educació, l'atur, etc...

Les classes altes de la societat, i aquí podem incloure als jugadors de futbol d'equips líders, aquests no pateixen la crisis. Aquests continuen vivint rodejats de luxe, i no pateixen per arribar a finals de mes o per pagar la hipoteca. Tot el contrari, alguns, a més a més, es dediquen a robar i a estafar, perquè pobres no en tenen prou.

Dins la meva família estem patint la crisis, per exemple la meva mare va estudiar Magisteri, i treballa com a mestra en un centre públic. Va estudiar molt per aprovar les oposicions i ara està patint les retallades de sou. Un jugador de futbol, que potser, no ha estudiat tant, no pateix aquestes retallades, i amb el que guanya pot pagar quatre o cinc vides.

Per concloure, i segons la meva opinió, jo crec que hauríem de abaixar els sous dels jugadors de futbol i que hauríem de deixar de cobrar aquestes milionades. I amb aquest diners ajudar al país a sortir de la crisis, i ajudar també a moltes famílies que ho estan passant molt malament.

Jo el que no entenc es com hi ha clubs de futbol que tenen tants diners en aquests temps quan el problema de les retallades, és perquè no hi ha diners.

SEGUIR VIVINT

Portava caminant per aquell camí hores i hores. Ben bé semblava un desert perquè ja feia molta estona que no veia cap persona ni cap animal per allà. Tan sols hi havia alguna planta cada cent metres aproximadament i poc més. Fins i tot, puc dir que cada vint minuts, si fa no fa, veia el mateix arbust. Així que estava caminant en cercles.

El vent esborrava les petjades que deixava al terra, de manera que no podia saber si estava trepitjant les meves pròpies passes que havia fet anteriorment o si anava per un camí diferent. Simplement era difícil de saber, i només et podies guiar per la escassa vegetació de la zona.

La situació era una mica estranya. Encara que allò fos un desert i no hi hagués cap núvol que estigués tapant el cel, no feia gens de calor. No havia sentit mai a parlar d'un desert en què no fes calor.

El més curiós de tot era que aquell sol que hauria cremat fàcilment la blanca pell d'algun turista del nord, aquell sol que hauria foragitat qualsevol bèstia per la calor que hauria de fer, aquell sol, no es movia. Continuava en la mateixa posició que al principi, quan havia començat aquell llarg viatge que semblava no portar enlloc.

Tot indicava que estava en un espai semblant als llimbs. Uns llimbs en els quals no hi havia ningú més que jo. Millor dit, no hi havia res més que jo i alguna que altra planta. Però crec que estava allà per alguna raó, tot i que encara no sabia quina. Sense adonar-me'n, en pensar en això

de la raó, no havia parat atenció en una cosa que havia succeït al meu voltant. El sol havia avançat. Ja no estava en la mateixa posició que al principi, s'havia mogut del seu lloc. Fins aquell moment havia estat fix.

Vaig començar a buscar alguna relació amb aquest moviment sobtat del sol. Rumiava i rumiava però no se m'acudia cap resposta. De cop i volta va canviar tot, ara em començaven a quadrar les coses. Si no creia malament, cada cop que descobrís res nou el sol avançaria.

Efectivament tenia raó. El sol havia tornat a desplaçar-se després de la meva encertada reflexió. Si seguia així arribaria la nit i segurament tot aquest... podríem dir-ne somni, tot aquest somni s'acabaria i tot tornaria a la normalitat.

El més preocupant d'aquesta situació era que no recordava res del que se suposava que havia de ser la meva vida real. Res de res. Era com si m'haguessin fet un rentat de cervell o alguna cosa per l'estil.

Després de caminar una estona més, vaig trobar una petita roca, m'hi vaig seure i vaig mirar el cel, cap al sol. Després d'haver avançat dos cops s'havia aturat, no hi havia hagut manera de fer-lo seguir. Simplement estava allà, il·luminant-ho tot però quiet, sense moure's.

Va ser aleshores quan vaig abaixar la vista i vaig mirar-me les cames. De sobte, un broll de records van començar a fluir pel meu cap. La cama... Sí, la cama. Portava caminant no sé quanta estona i fins llavors no me n'havia adonat.

El sol havia tornat a avançar, però aquest cop s'havia mogut molt més, gairebé el doble que les dues primeres vegades juntes. Tenia la sensació que m'estava apropant al vespre, era com si estigués en una tarda d'un dia normal i corrent.

Vaig començar a pensar en aquells records que m'havien vingut a la ment. Em recordava corrent amb el meu gos, després en una habitació blanca que devia ser la consulta d'algun metge i per últim, una persona vestida de verd tapant-me la boca i el nas amb una mena de màscara i jo adormint-me.

Llavors me'n vaig recordar. Aquella persona vestida de verd era el meu cirurgià i jo estava en un quiròfan. Tenia càncer a la tibia i finalment havien decidit d'operar-me. No era una cosa molt agradable de què parlar perquè el cirurgià m'havia explicat que podia ser que no superés aquella operació o que, si la superava, perdria la cama i a partir de llavors hauria d'anar amb cadira de rodes.

Mentre anava pensant i recordant, el sol s'havia anat movent i ara hi havia una bonica posta de sol que indicava que s'estava a punt d'acabar tot sense saber de segur quin havia de ser el meu destí.

Just abans que els últims rajos de sol desapareguessin per donar lloc a la nit, una veu em va xiuxiuejar unes paraules.

-Vols morir o no morir?

Jo vaig alçar ben alt el cap, em vaig omplir de valor i vaig dir:

-No vull morir ni no morir, vull seguir vivint.

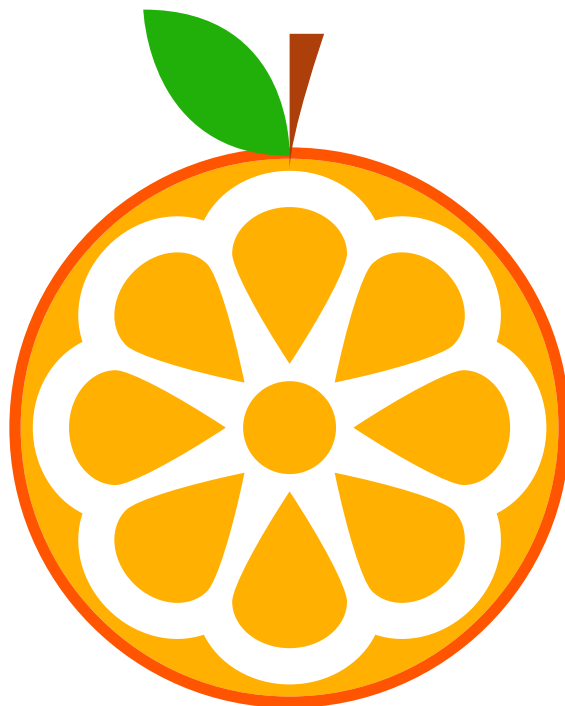
LES CINC ESTACIONS

El vent bufava tot el dia,
I el taronger sense fullatge,
De la neu va rebre un missatge
I fruites blanques donaria.

Més tard les fulles tornarien,
I les taronges amb coratge
Pel riu farien un viatge
I el sol les il·luminaria.

Durant totes les estacions
S'hi infiltra una cinquena,
On tu ets la meva emoció.

Perquè tu ets la més serena,
I sigui amb fred o amb calor
Només tu saps calmar ma pena.

UN MAR PLE D'ESTRELLES

Vaig néixer a Nebraska, però vaig venir a Catalunya de molt petita. La meva mare va marxar a Estats Units a estudiar, i allà va conèixer el meu pare. Els dos eren molt joves quan la meva mare va quedar embarassada. Ells mai no van voler separar-se de mi, però vaig ser l'única supervivent d'un accident de trànsit, anant per una de les moltes carreteres estatals deshabitades d'Estat Units.

Em va criar la meva àvia, que tenia una casa a la muntanya que estava a mitja hora de la platja. Vivíem a la muntanya, però jo estudiava en un poblet que hi havia al peu de la muntanya, Sant Cebrià. No era un poble pagès i rural, tenia comerços i tenia el millor pa que he tastat. La meva àvia, la Carme, era una dona valenta, que havia pujat als seus fills amb ciment de ferro, i que em va criar a mi oblidant tota la tristor de perdre una filla.

Quan jo vaig començar la secundària, ella tenia ja 65 anys. I quan vaig acabar la secundària, i ja era tota una dona, la meva àvia tenia gairebé 70 anys. Jo tenia molt clar el que volia estudiar, volia ser com la meva mare, però quan vaig acabar el batxillerat, la meva àvia es va posar molt malalta. Ja no em podia portar a la platja i a les nits s'ofegava. Els meus tiets venien sovint i jo no marxava mai del seu costat.

Un dia, quan eren prop de les dues del matí, i estàvem soles a casa, es va despertar sobtadament, i jo, que no em movia del seu costat vaig preguntar-li què era el que no la deixava dormir. Aleshores, la meva àvia, semblava molt més vella, semblava la meva àvia.

Mira les estrelles nena, totes brillen per tu, amb un groc intens, no et perdís en el munt d'estrelles que hi ha, busca'm, i mai estaràs sola. No vaig tornar a anar a la platja, i vaig estar prop de dos anys sense anar-hi, ni acostar-m'hi.

En acabar el batxillerat no vaig voler seguir estudiant, a ningú de la meva família li va agradar la meva decisió, però jo sabia, que a la meva àvia, des del cel, li agradava la meva futura idea, i la meva decisió. A més, em va deixar la casa i diners per poder tirar endavant la meva vida.

Al cap de poc més d'un any, després d'haver recollit idees i molta pràctica, vaig obrir el meu propi negoci. Una pastisseria, que oferia també la possibilitat de cafeteria. La meva pastisseria, és una part de mi, on reflecteixo els meus sentiments en forma de dolços. Oferia a la gent pastissos a partir del seu estat d'ànim, i n'hi proporcionava d'altres per millorar-lo.

Un dia, vaig fer unes magdalenes de xocolata, dins portaven ence-

nalls de xocolata blanca, que quan els mossegaves es desfeien a la boca, i a més cobert de melmelada d'aranyons. Aquest dolç, no podia estar molt de temps a l'aire lliure, s'havia de menjar acabat de fer, o si no la xocolata blanca quedava dura. En acabar de fer-los, vaig penjar un cartell a la porta, on anunciava les meves magdalenes. Però en sortir, vaig veure que uns núvols negres i inflats, avançaven amb força, però al temps de mirar-los, ja eren sobre Sant Cebrià, i van començar a descarregar totes les seves gotes. Els núvols i la pluja, van treure-li tota la importància als meus dolços, i la gent els va ignorar. Però, no sabia que aquells núvols, farien d'aquella tarda, la millor tarda de la meva vida.

Vaig veure des del vidre on havia penjat el cartell, com un home castany, amb uns rínxols mullats enganxats a la cara, baixava de la seva moto xopa, i mirava a un costat i un altre de la carretera. Al cap d'un moment, es va adonar de la meva pastisseria, i va travessar els bassals totalment decidit a entrar, però quan ja gairebé arribava, va veure una cafeteria, una mica més avall, i va girar cua. Aleshores vaig recordar les paraules de la meva àvia, que em deien que no em perdés en la massa de les estrelles, jo era especial, vaig sortir del taulell, vaig obrir la porta i vaig cridar amb totes les meves forces aquell home. Aleshores va girar cua, em va mirar

als ulls, i va entrar a la meva pastisseria. Li vaig servir una magdalena, i en veure que tremolava del fred, vaig pessigar-ne un tros i li vaig posar entre els llavis. Aquella vegada, va ser, per mi, com si ens haguéssim donat el primer petó. Ell va tastar amb els llavis, un tros del meu cor. Després, vaig entrellaçar la meva mà, plena de farina amb la seva per veure si es calmava, i li vaig mostrar la base de la meva vida, les meves mans, i la base de totes les receptes que feia, la farina. Aleshores, em va agafar el clatell, amb la mà que ara ja estava més calenta i ja no tremolava, i em va acostar fins a ell, em va netejar el nas de farina.

No podria explicar, quin sentiment em va fer sentir, no podria expressar el per què d'aquella situació, quan ni tant sols sabíem els nostres noms. Vam passar tota la tarda junts, i es va quedar a sopar. Més tard, cap a dos quarts de deu, la pluja ja havia acabat, i els carrers ja començaven a estar més secs, i per tant, més segurs per a un motorista. Em va dir que tornaria, però no quan. Va trigar poc més d'un dia en tornar, i em va portar xocolata. Em va portar una xocolata, que portava caramel, i em va demanar fer un pastís els dos junts.

Vaig recordar tota la meva infància amb la meva àvia, quan preparàvem pastissos juntes, i fèiem galetes per a tota la família, amb farina per tota la cuina i olor a xocolata per tot arreu.

En Pau, va canviar la meva vida, va fer tornar-me a trobar, va fer que deixés de fer pastissos per altra gent que ni tan sols coneixia i que fes els pastissos que el meu cor em digués.

Una tarda, que jo ja recollia i que feia un sol espatarrant, va arribar amb dues tovalloles a les espatlles, em va tancar els ulls, i quan me'ls va tornar a obrir, jo ja podia olorar la sal del mar, xocant contra la sorra humida de la platja. Ni tan sols em vaig adonar que plorava fins que en Pau me les va eixugar amb un mocador de roba.

Vaig tornar a trobar la meva àvia en el munt d'estrelles que hi ha al món, vaig aconseguir reconduir i retrobar el meu camí, vaig aconseguir ser un altre cop feliç.

AMOR A PRIMERA VISTA

Jo era una adolescent de setze anys que vivia a Barcelona. Com quasi tots els adolescents l'únic que m'importava era els meus amics i el meu xicot, en Roger. Feia cinc mesos que sortíem.

Uns dies abans de que me n'anés com cada estiu al poble de la meva mare a la platja, anava de camí al parc on havíem quedat tots els amics abans d'anar-nos de vacances. De sobte vaig veure al meu xicot i a una altra noia. Jo coneixia a totes les seves amigues però a aquesta no. Em vaig apropar a saludar-lo. Es van acaramel·lar molt. Això em va preocupar. De sobte ell la va besar. Em va veure, i va intentar donar-me excuses. Em vaig riure irònicament i li vaig dir <em trencat>. Vaig sortir corrents. Estava tan disgustada que em vaig asseure a un banc i vaig començar a plorar. Un noi que passava per allà, que tindria la mateixa edat que jo, es va parar i em va preguntar que em passava. Semblava un bon noi i estava tan disgustada amb el que m'havia passat que vam estar parlant una bona estona. Em va explicar que no fa molt li havia passat una cosa semblant amb la seva ex-novia i que ho va passar molt malament. Després del que em va passar amb el meu xicot, això em va alegrar una mica. M'ho vaig passar molt bé amb ell. Al cap de tres dies, vaig marxar cap al poble de la meva mare a Granada. Com sempre quan arribava allà, el primer que feia era deixar les maletes a casa i sortir a fer un volt per la platja. Mentre passejava em va passar una cosa molt sorprenent. Era ell. Era aquell noi que havia estat amb mi el dia que vaig trencar amb el meu xicot. Era Eric! En veure'ns al mateix lloc de vacances ens vam sorprendre molt. Se'm va acostar lentament, em va fer dos petons i em va dir <Quina casualitat que estiguem aquí els dos de vacances>. Vam passejar els dos junts una bona estona per la platja. Aquestes serien unes grans vacances. A mesura que passava el temps la nostra relació s'anava fent més especial. Cada dia que passava sentia que m'estava enamorant cada vegada més d'ell, però el no saber si ell sentia el mateix em tornava boja. Per fi va arribar la meva

amiga al poble. Només arribar li vaig explicar el que em passava amb l'Eric. Com cada dia, em vaig llevar i vaig anar a la platja. Ell estava allà, ajudant al seu pare al port. Portava un banyador hawaià de color taronja que li afavoria molt amb la seva pell tan bronzejada. Les nostres mirades es van creuar. Em va somriure. Aquell somriure tan dolç el feia encantador. El meu cor batejava tan ràpidament que semblava que se'm sortia del pit. Vaig anar a la vora de la platja i em vaig estirar a la tovallola per prendre el sol. "Li agradaré", "m'estimara o només em veurà com amiga", em preguntava. No podia parar de mirar-lo. Quan va acabar d'ajudar al seu pare es va acostar on jo estava i es va estirar amb mi. Em va invitar a mi i a la meva amiga ha anar a la festa d'un amic seu. Les festes d'aquell noi sempre eren molt entretingudes, així que li vaig dir que aniríem. Per anar a la festa em vaig posar un vestit vermell molt bonic i la meva amiga un vestit negre. A la festa estava molt preocupada perquè no el trobava. Però aquesta tristesa no va durar molt. El vaig veure. Allà estava, ballant. Porta uns pantalons texans, una camisa blanca i una americana. Estava molt guapo. Se'm va acostar. Em va preguntar si volia ballar amb ell. En aquell moment van posar una cançó lenta. Casualment era la meva cançó preferida. Quan va acabar la cançó ens vam quedar parats, mirant-nos, sense dir res, i involuntàriament ens vam besar. Al acabar la festa ens va acompanyar a casa. Al dia següent no deixava d'evitar-lo. No entenia perquè l'evitava, però no podia impedir-lo. Lo que va passar a la festa va ser el que havia estat esperant durant tot l'estiu. Al final em va aconseguir trobar.

Que et passa? No et va agradar el que va passar l'altra nit? -em va dir-.

Es clar que em va agradar! Ho estava esperant des-de feia molt de temps.- li vaig dir-.

Vam estar parlant. Li vaig dir que m'havia enamorat d'ell des-de el primer dia que el vaig veure i que això

era el que em feia actuar d'aquesta manera tan absurda. No em podia creure el que havia passat. Ell em va dir que també m'estimava . En aquell moment ens vam fer una dolça i càlida abraçada i ens vam besar. Va ser el començament de la nostra relació.

Però com en totes les relacions no tot són alegries. Sempre hi ha alguna cosa que ho fa tot malbé. Un dia, sorprenentment, va aparèixer el meu ex xicot per allà. Deia que em volia explicar tot el que va passar aquella tarda. Li vaig dir que no havia res que explicar, que ja no m'importava gens, i que ja ho havia superat. Però no es va donar per vençut. Al dia següent, en el port, em va besar. Com no podia tenir més mala sort, l'Eric estava allà i ens va veure. <No m'ho puc creure> va dir. Vaig sortir corrents perseguint-lo per intentar explicar-li el que havia passat, però no em va deixar. Aquesta situació em va recordar una cosa que em va explicar. La seva ex-novia li havia fet el mateix que li havia fet jo, igual que el meu xicot a mi. Al dia següent el vaig buscar com una desesperada. Al final el vaig trobar. <Hola> li vaig dir mentre m'asseia al seu costat. Em va mirar i va ajupir el cap. <Ho sento molt>. <Jo no el vaig besar, va ser ell> li vaig dir. El que més em dolia era pensar que jo li estava fent el mateix que li havia fet la seva ex-novia i el mateix pel que jo havia trencat amb el meu ex xicot. Després de parlar i demanar-li disculpes un munt de vegades, em va perdonar. A partir d'aquest moment la nostra relació es va fer forta i va ser meravellosa.

EL PASSEIG DELS TRISTOS

Un sospir xoca amb l'aire,
creant un bucle de desconsol,
una llàgrima cau amb l'aigua
i, de sobte, la pluja s'impregna de dol.

Sobre les teulades els corbs canten,
als aiguamolls les granotes reciten un sermó,
entre els estenedors les camises ballen,
i el rellotge, mut espectador, ja no demana atenció.

Sota el taüt camina un seguici de ploradores,
sobre ell, un ventall de blanques flors.
Els marges del camí trepitgen les alfàbregues,
i les marietes i els tàvecs s'enlairen demanant socors.

En arribar al cementiri, tothom escolta,
tot i que ningú no diu res,
el vent arrossega els crits de la vídua,
i el mar s'emporta els plors del nen.

Entre la boira les ombres ja no criden,
ni gemeguen de gana, pena o aflicció.
Entre la boira la llum ja no demana protagonisme
i, encara que els núvols no ho vulguin,
el sol comença a ofegar-se a l'horitzó.

JÓVENES Y SU PROMESA DE CAMBIAR ELMUNDO

Los sucesos de la humanidad siempre han sido repetidos. Ya la I Guerra Mundial llevó a desembocar la II Guerra Mundial, o el Imperio Romano cayó por la división al igual que lo hizo el Imperio Griego. La humanidad es como un ser con Alzheimer cuyos errores son repetidos hasta la saciedad. Si nuestra memoria no mejora acabaremos borrándonos del mapa. Para que esto no ocurra se intenta concienciar a la gente joven de que ellos deben cambiar el mundo, a ellos se les otorga la inmensa carga de luchar por lo que se les da aunque esto venga dañado y corroído.

Nadie discute que los jóvenes serán los futuros adultos cuyo presente será determinante para arreglar lo que se destruyó en el pasado. Todo lo que en apenas un siglo fue destruido. Esto se quiere, y si estoy en lo cierto, es lo que la mayoría debe querer. A pesar de ello los ideales deconstructivistas no se cambian. Se continúa utilizando el planeta desgastándolo y se sigue utilizando una economía autodestructiva. Como ya he dicho, no aprendemos de nuestros errores. Lo que una vez se hizo mal se ha vuelto a repetir, por ejemplo pasada la última crisis económica causada por la economía de libre (y muy descuidada por los gobiernos) mercado se ha vuelto a tomar medidas de descontrol volviendo a quitar controles y sanciones a las grandes finanzas con el fin del crecimiento ilimitado. Si se quiere cambiar algo lo primero es cambiar los ideales que nos han llevado al desastre, darse cuenta de qué ha fallado y tomar medidas contra ello. Se podría decir que el futuro se está gestando en Islandia más que en otros lugares del mundo. Mientras en otros sitios se habla en Islandia se actúa. Éste ha sido el primer país en, mediante referéndum, cargar con su responsabilidad respecto a la crisis a los bancos negándose a pagar su deuda, destituyendo al gobierno, encarcelando a los responsables de la crisis financiera e incluso reformando la constitución para que sucesos similares no se produzcan de nuevo. Además todo esto lo hicieron de forma silenciosa. Islandia es un claro ejemplo de democracia donde el poder de unos pocos no puede con el de la mayoría. Ese debe ser un valor que debemos inculcar, no olvidar y luchar por él.

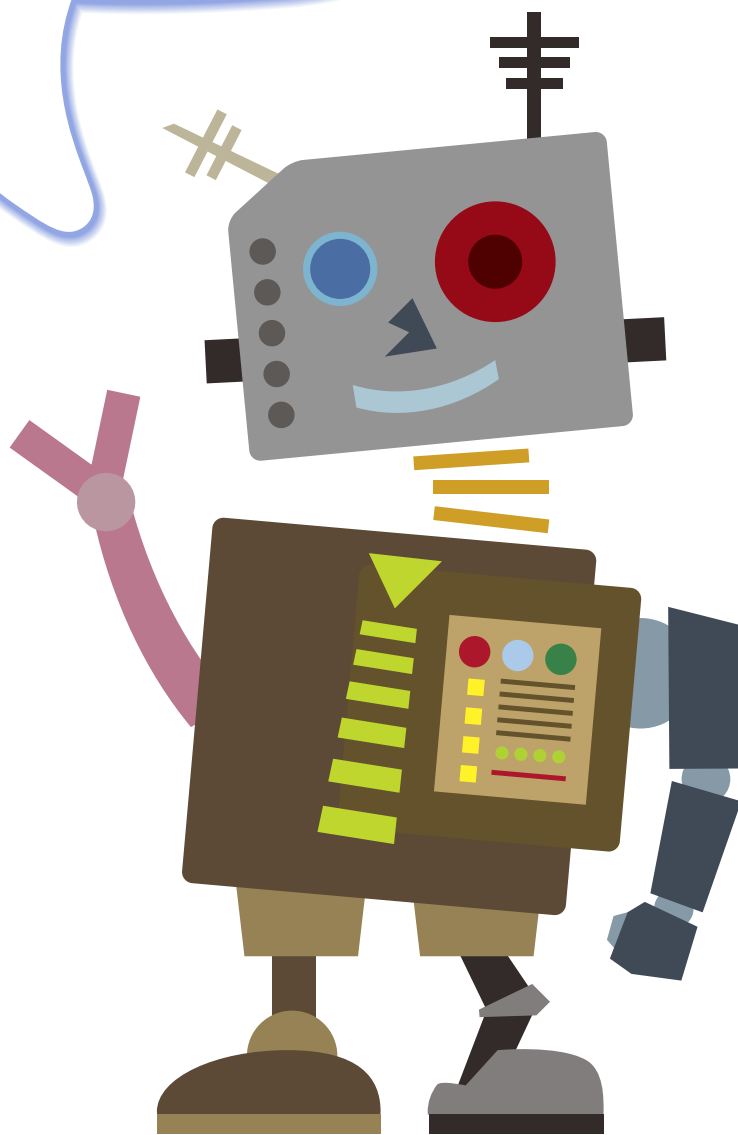
Se deben empezar a insistir en más valores humanos como la hermandad entre personas y suprimir aquellos como la avaricia. La avaricia es la causa creadora de todos los males. La avaricia es la causa de los males humanos. Se trata del deseo de lo ajeno, el deseo de las posesiones del prójimo y una vez obtenido esto no compartirlo con los semejantes.

Aunque ésta pueda parecer inofensiva para aquellos que han crecido con la filosofía del “Rey León”, es decir, creer que todos buscamos un estado de ataraxia pensando siempre en el bienestar del prójimo y ejemplos similares, realmente es un grave problema el cual debe ser erradicado y subsanado.

Siempre que los jóvenes sean el futuro el presente no mejorará. Los jóvenes deben convertirse en el presente llevando a la práctica sus nuevos ideales, renovando paulatinamente las viejas ideas y derrocando el conservadurismo. Llevando a la práctica un desarrollo más humano llevarán consigo el progreso. Un progreso que debe carecer de errores pasados.

ადეუ!

biblioteca
Josep Jardí

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPETUA
DE MOGODA
Cultura

Diputació
Barcelona

Vine a la Biblio!

adreça

Ptge. Mas Granollacs, s/n

93 560 62 22 o b.st.perpetua@diba.cat

facebook.com/biblioteca.santaperpetua

[@bstperpetua](https://twitter.com/bstperpetua)